

Bogár László: Tékozló ország – 1514

2014 április 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A 2014-ben kerek évfordulók kapcsán leggyakrabban a száz évvel ezelőtt kitört első világháborút szokás emlegetni. Pedig van a történelmünkben egy olyan, éppen ötszáz évvel ezelőtt kitört háború is, amely drámai hatásait tekintve legalább olyan súlyú volt, mint az első világháború.

A két tragikus dátumot az is összeköti, hogy miképpen 1914 után hat évvel bekövetkezett Trianon, úgy a Dózsa-parasztháborút követően 12 évvel megérkezett Mohács.

Márpedig Mohács és Trianon a magyar történelem két legsötétebb szimbóluma. Azt jelzik, hogy tudás, bátorság, becsület és kitartás nélkül nincs méltó emberi élet. Sőt egy idő után egyáltalán semmilyen élet sincs. Elhullik, elvész minden olyan emberi közösség, amely ezt képtelen felismerni, és képtelen ennek jegyében cselekedni. A Dózsa-parasztháború e tanulságát a legmegrendítőbb pontossággal Juhász Ferenc fogalmazta meg Tékozló ország című eposzában. Azt írja: „Időbe látó szemetek nem volt, de kezetek, hogy a hazát sírba taszítsa, igen.” Súlyos szavak, és ha áttekintjük az elmúlt ötszáz év történetét, elszorult szívvel kell megállapítanunk, hogy a magyarság elitjei egyre mélyebbre kerültek.

Ahelyett, hogy szolgálták volna a szakrális felelősségükre bízott népet, egyre cinikusabb és gátlástalanabb módon kiszolgáltatják azt azoknak a birodalmaknak, amelyek mindig készen állnak kifosztásunkra. Ráadásul a birodalmak mögött folyton ugyanaz a pusztító erő húzódik meg „láthatatlanul”.

Ha a pozsonyi csata óta eltelt 1100 évet a „közepén” kettéválasztjuk, nagyjából éppen Hunyadi Mátyás királlyá

választását kapjuk dátumként. Ennek az 1100 évnek az első felében minden csapás és megpróbáltatás ellenére megőrizte egységét és méltóságát a történelmi Magyarország, ám a második 500 év a folyamatos hanyatlás története. A fő ok, hogy nem tudunk mit kezdeni azzal a súlyos lét-dilemmával, ami a Nyugathoz kapcsol minket. A pozsonyi csata valójában világejtelenzési logikák, létberendezési elképzelések összezsugorítása volt. A magyarság úgy érkezett ide (vissza!) a Kárpát-medencébe, hogy megőrizte szakraális gyökereit, szemben az akkorra már végzetesen „elkufárosodott” Nyugattal. Hiába győztünk tehát a csatában, a Nyugat létberendezésének átfőrmálására már nem volt erők. Így aztán Gézától és Istvántól Hunyadi Mátyásig minden királyunk valamilyen „békés egymás mellett élési” formát próbált kiépíteni. Ez látszólag sikeres volt ugyan, de azért szinte minden évszázadban kiderült, hogy a Nyugat valójában nem tett le arról a szándékáról, amit 907-ben a pápa és a császár közös dekrétuma megfogalmazott, vagyis, hogy „a magyarok kiirtassanak”.

A Dózsa-parasztháború, s a Mohács előtti évszázad tehát kritikus elágazási pont a magyar történelemben. Ma már látszik, hogy – bár ez ma is tabu téma – nagyjából addig tartottak ki azok a szakraális energiák, amelyeket még az őstörténetünkben hoztunk magunkkal. A 14-15. században kialakuló nyugatias modernitás, amely a 19. század óta a kapitalizmus nevet viseli, minden addiginál súlyosabb kihívást jelentett földrésznk számára. Az elitek egyébként nemcsak nálunk, hanem szerte Európában cinikus kegyetlenséggel roncsolták szét a földmívelés és a kézműveség évezredes szakraális létrendjét, hogy a javakat élvezeteik „carpe diem” logikájú hedonizmusára pazarolják el. Az láthatólag cseppet sem zavarta őket, hogy ezzel végzetes sebeket ejtenek saját népükön, vagyis azon a talapzaton, amely nélkül az ő létük is értelmezhetetlenné válik. A lényegét összesítve nagyjából ez a felkelés legmélyebb oka. 1514-ben láthatólag már sem az elitek, sem a nép nem volt alkalmas arra, hogy a kialakult feszültségeket békés egyezkedéssel oldja meg, így a „földrengés” elkerülhetetlenné vált. A háború persze negatív végösszegű játszma, ahol nincs győztes, pontosabban az a vesztes számít „győztesnek”, aki egy kicsit kevesebbet veszít, mint a másik. Ez is többnyire csak azért van így, mert a „győztes” a megtorlással és „jóvátétellel” ellensúlyozhatja az egyébként számára is igen fájdalmas veszteségeket. A végzetes történelmi rövidlátással megvert elitejünk ráadásul már képtelenek voltak arra is, hogy legalább tanuljanak a történetekből. Pontosabban tanultak is, csak azon a lejtőn lefelé haladva, amelyről fél évezred múltán most már pontosan látjuk, hogy hová vezet.

Ahogy Andrásfalvy Bertalan írja megrendítő pontossággal: a Werbőczy Hármaskönyvvel 1517-ben, három évvel a felkelés után, a duzzogó elitek „kilakoltatják a népet a nemzetből”. És a nemzetből valójában azóta is kilököttek tengődő nép saját erejéből már nem képes megállni a lejtőn. Azt a népet lakoltatták ki egyébként, amelyre pedig akkor már történelmének legnagyobb megpróbáltatása, a török hódoltság réme leselkedett. Soha még olyan nagy szükség nem lett volna arra, hogy a nemzet minden addigi elképzelhetőnél egységesebb legyen, és soha annyira képtelennek nem bizonyult erre, mint éppen akkor. Mohács és Trianon azonban nem csupán egyszeri történéseknek tekinthetők, hanem folyamatoknak. A bennük lezajló iszonyat ma is jelen van, s folyamatosan rombol és pusztít. Leginkább azzal, hogy képtelenek vagyunk tanulni belőlük. Márpedig az ősi bölcsesség szerint aki nem tanul a saját történelméből, az arra ítéltetik, hogy addig ismétlődjenek vele a szörnyőségek, amíg nem lesz képes levonni a tanulságokat. Vagy amíg el nem pusztul...

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következı címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
